გამარჯვების რწმენით

თბილისი. ვ.ი. ლენინის სახელობის „დინამოს“ სტადიონი. 29 აგვისტო.

„დინამო“ (თბილისი) – ასკ (დონის როსტოვი) 3:0 (1:0).

„დინამო“: გაბელია, ხიზანიშვილი, ჩივაძე, ხინჩაგაშვილი, თავაძე, დარასელია, სვანაძე (ჟვანია), კაკილაშვილი, გუცაევი, ყიფიანი (ცავა), შენგელია.

ასკ: რადაევი, გონჩაროვი, ანდრიუშჩენკო, იაშინი, ბარკეტოვი, კურიატნიკოვი, რომანჩუკი, ანდრეევი, ზავაროვი, გამულა (შუმლინი), ვორობიოვი (სმოლიანინოვი).

მსაჯი: ს. ბელიაევი (მოსკოვი).

გააფრთხილეს ანდრიუშჩენკო.

მატჩს დაესწრო 35.000 მაყურებელი.

აი, უკვე რამდენი ხანია თბილისის „დინამოს“ ხელმძღვანელობამ ვერა და ვერ შეძლო ნამდვილი საბრძოლო შემადგენლობის გამოყვანა მინდორზე. დრო გადის, მატჩი მატჩს მისდევს და გუნდში სტაბილური შემადგენლობის დადგენას არ დაადგა საშველი.

რა თქმა უნდა, ეს არაა გამოწვეული „კარგი ცხოვრებით“. თუ რა ხდება ჩვენს ფეხბურთში, მოვიყვანთ ისეთი ავტორიტეტული საფეხბურთო პერიოდული გამოცემის აზრს, როგორიც არის „ფუტბოლ–ჰოკეი (№34, სტატიის ავტორი – ცნობილი კომენტატორი ვ. პერეტურინი).

„...საკუთარი კარის დაცვისას მცველები სულ უფრო მეტად მიმართავენ ფეხებში ჩავარდნის მეთოდს, ამასთან ბევრი მათგანი ამას აკეთებს წესების აშკარა დარღვევით. ფეხბურთელები ხშირად უბრალოდ უხტებიან ფეხებში მეტოქეს და მაინცდამაინც არ დაგიდევენ სადაა ბურთი და სად – მოპირდაპირე მოთამაშის ფეხები. ამგვარ სიტუაციებში გარდაუვალია უხეში დარტყმები, ტრავმები. ბურთისთვის ასეთი „თანამედროვე“ ბრძოლა იწვევს არა მარტო მატერიალურ ზარალს მეტოქეთა შორის, არამედ გარკვეულ ფსიქოლოგიურ ზემოქმედებასაც ახდენს მათზე, უბრალოდ რომ ვთქვათ, აფრთხობს ტექნიკურად ძლიერ ფეხბურთელებს.

შეიძლება ბევრ შემთხვევაში სწორიც არ არიან ხოლმე თბილისის დინამოელები, რომლებმაც მიმდინარე სეზონში წითელი და ყვითელი ბარათების დიდი რაოდენობა დაიმსახურეს არბიტრებთან საუბრისა და კამათისთვის, მაგრამ რას იზამ, როცა მინდორზე ზოგჯერ დაუფარავი ნადირობაა გამართული ყიფიანის, გუცაევის და შენგელიას მიმართ. ზოგიერთ შემთხვევაში შეიძლება ისიც ვიფიქროთ, რომ უხეში, ტლანქი თამაში ნაკარნახევია გარკვეული ტაქტიკური ჩანაფიქრით. იციან რა თბილისელ მოთამაშეთა სიფიცხე, ტემპერამენტი, ბევრნი ცდილობენ მათს პროვოცირებას საპასუხო მოქმედებისა და არბიტრებისადმი აპელაციისათვის, ჩვენი მსაჯები კი ხშირად ისე არიან განწყობილი, რომ ცდილობენ უფრო მომჩივანი ფეხბურთელები დასაჯონ მკაცრად, ვიდრე ისინი, ვინც მათ უმოწყალოდ ურტყამს ფეხებში. როგორც წესი, უხეში მოთამაშე გაფრთხილებას ღებულობს მხოლოდ მას შემდეგ, როცა რამდენიმეჯერ გაარტყამს ფეხს მეტოქეს, რაც შეეხება გაძევებას პირველივე „მოცელვის“ შემდეგ, ამაზე ლაპარაკიც არ არის“.

შემდეგ:

„...ახლა ძნელი გასარკვევიცაა, თუ რა პრინციპით ხდება მსაჯთა ბრიგადების დანიშვნა. მაგალითად, რატომ იყო რომ მოსკოვის „სპარტაკისა“ და თბილისის „დინამოს“ ცენტრალური მატჩი მიანდეს არც თუ ისეთი მაღალი კვალიფიკაციის არბიტრთა ბრიგადას?“

ვ. პერეტურინი იმასაც აღნიშნავს, რომ თბილისელებმა ზედიზედ 8 გასვლითი მატჩი ჩაატარეს მოწინააღმდეგეთა მინდვრებზე. საკმარისად დააგროვეს ქულები და მაყურებელს აჩვენეს ლამაზი, კომბინაციური თამაში. წლევანდელი სეზონი იოლი როდია თბილისის დინამოელთათვის. მათგან სულ ახალ და ახალ წარმატებებს მოელიან როგორც შინაურ, ისე საერთაშორისო სარბიელზე. მათ საკმაოდ ჰყავთ ნიჭიერი, პერსპექტიული ახალგაზრდობა, მაგრამ განა ასე ადვილად შეცვლი გამოცდილ, გამობრძმედილ ოსტატებს? ეს ძნელი საქმეა, ამას დრო სჭირდება და ამიტომ გარკვეული მომენტები გუნდის ცხოვრებიდან რეალურად უნდა შევაფასოთ.

მართალი სიტყვებია! ამის თაობაზე არაერთხელ გვითქვამს, მაგრამ როცა ასეთ რთულ საკითხებში ობიექტურად ერკვევა „უცხო“, ნეიტრალური პიროვნებაც, ბევრმა ანგარიში უნდა გაუწიოს იმას, რომ ბოლოსწინა ტურის წარუმატებლობა დნეპროპეტროვსკში და შინ ქულის დაკარგვა „ნეფთჩისთან“ არ განსაზღვრავს ჩვენი გუნდის დღევანდელ არსებით მდგომარეობას. ანგარიში უნდა გავუწიოთ იმას, რომ დინამოელები მთელ რიგ შემთხვევებში იძულებული შემადგენლობით თამაშობენ და ამის გამო ხშირად უჭირთ ხოლმე. განსაკუთრებით დაცვითს რგოლებში. გაჭირვებისას თანაგრძნობა უნდა გამოვიჩინოთ მუდამ.

საკავშირო ჩემპიონატის ყოველ მატჩს უდიდესი მნიშვნელობა ენიჭება, განსაკუთრებით ახლა, როცა სექტემბერი კარზეა მომდგარი, ბრძოლა განსაკუთრებული სიმძაფრით წარმოებს, თბილისელებს კი წინ აქვთ ესპანეთის ურთულესი „სუპერტურნირი“, გამოსვლები ევროპის ქვეყნების თასების მფლობელთა თასზე, საკავშირო ჩემპიონატის ფინიში.

ასეთი საპასუხისმგებლო იყო გუშინდელი მატჩიც როსტოველებთან, სადაც თბილისელები შედარებით „ნორმალიზებული“ შემადგენლობით გამოდიოდნენ მინდორზე. ეს განსაკუთრებით ეხება დაცვას, რომლის წევრებმა დასაწყისიდანვე აიყვანეს მკაცრი კონტროლის ქვეშ არმიელთა ყველაზე სახიფათო თავდამსხმელები ანდრეევი, ზავაროვი, ვორობიოვი, ზურგი გაუმაგრეს გუნდს და საშუალება შეუქმნეს ნახევარდაცვისა და თავდასხმის რგოლებს თამამად ეწარმოებინათ შემტევი ოპერაციები. ყიფიანმა ხელთ აიღო კომბინაციური სადავეები, გუცაევი, შენგელია განუწყვეტლივ არღვევდნენ მეტოქეთა დაცვის რიგებს, შუა მინდორში ნაყოფიერად მოქმედებდნენ დარასელია, სვანაძე, კაკილაშვილი.

სტუმრებმა, არსებითად რომ ვთქვათ, ვერაფერი გააწყვეს დინამოელებთან, თუმცა ცდა მათ არ დაუკლიათ. თბილისელები უკლებლივ ყველა რგოლში ჯობდნენ მეტოქეს – ტექნიკურად, ტაქტიკურად, სისწრაფით.

ანგარიში მე–11 წუთზე გახსნა კაკილაშვილმა გუცაევის შესანიშნავი გარღვევის შემდეგ – 1:0. პირველ ტაიმში თბილისელებმა ეს იკმარეს, შესვენების შემდეგ კი მთლიანად ხელთ იგდეს ინიციატივა. 48–ე წუთზე არმიელთა მცველებისა და მეკარის დაბნეულობით კარგად ისარგებლა შენგელიამ, რომელმაც მეორე ბურთი გაგზავნა მეტოქის კარში და უკვე მაშინ, როცა თბილისელთა გამარჯვება, მოჭადრაკეთა ენით რომ ვთქვათ, მხოლოდ „ტექნიკის საქმე“ იყო, ეს ტექნიკა გამოავლინა გუცაევმა: ჯერ კარში დაარტყა შენგელიამ, ბურთი ხელიდან გაუვარდა რადაევს, მას მიუსწრო გუცაევმა და მეკარემ ვეღარ გამოასწორა თავისი შეცდომა – 3:0.

ხუთიოდე წუთი აკლდა მსაჯის საფინალო სასტვენს და სტუმრები ორჯერ ზედიზედ გადაურჩნენ ნაღდ გოლს: შენგელიას ორი დარტყმა ძელს მოხვდა.

დღეს თბილისის დინამოელები ესპანეთს მიემგზავრებიან მეტად საინტერესო „ოთხთა ტურნირში“ მონაწილეობის მისაღებად. წარმატება ვუსურვოთ ჩვენს ფეხბურთელებს!

ბ. ქორქია.

„ლელო“, 30 აგვისტო 1981 წ.